

ΜΑΡΤΙΟΣ

*Από Μάρτη καλοκαίρι
κι από Αύγουστο χειμώνα*

Ο Μάρτης έχει ένα σπίτι χτισμένο στους βορειάδες. Η σκεπή του είναι από χρυσά χελιδόνια κεντημένα σε ατλάζι. Οι φίλοι του Μάρτη είναι λίγοι: τέσσερις άνεμοι όλοι κι όλοι. Τους βλέπει μονάχα μια φορά τη βδομάδα. Ο γκαρδιακός του φίλος, όμως, είναι ο Βοριάς.

Παρ' όλο που είναι τριάντα ενός χρόνων, ο Μάρτης μένει μονάχος του. Όταν έχει κέφια, κατεβαίνει στους κήπους του και κλαδεύει τριανταφυλλιές. Μικρά ζωάκια της αγάπης από φως και μεταξύ τρίβονται ναζιάρικα στα πόδια του. Μια γάτα στολισμένη με κόκκινες κορδέλες νιαουρίζει στην κορφή της σκάλας. Ο Μάρτης, σαν καλός ψαράς, της φέρνει σ' ένα πανεράκι τα ψαράκια της. Τα μάτια της γίνονται τότε δυο μικρές πράσινες φλόγες και τον κοιτάζει μ' εμπιστοσύνη.

Του Μάρτη του αρέσει να φτιάχνει καραβάκια με μικρά κομμάτια ουρανού. Τα χαρίζει στα παιδιά της γειτονιάς του. Οι γείτονές του είναι πρόσχαροι άνθρωποι, γεωργοί και ναυτικοί οι περισσότεροι. Δεν τον αγαπούν όμως πολύ, για ένα λό-

γο: Όταν έχει τα νεύρα του, παίρνει την ασημένια βαρκούλα του κι ανοίγεται στο πέλαγος. Στέκεται ανάμεσα στις Κυκλάδες και τραγουδάει τη μοναξιά του. Η θάλασσα τον λυπάται. Για να τον ευχαριστήσει, σηκώνει τα κύματά της σαν πελώρια φτερά παγονιού, σκεπάζοντας ακρογιαλιές και σπίτια. Τότε ο Μάρτης χαίρεται πραγματικά. Αλλάζει όμως γνώμη αμέσως και μετανιώνει πικρά.

Πηγαίνει σπίτι του δακρυσμένος. Αρχίζει τα καλοπιάσματα με τους ανθρώπους. Ρίχνει την πιο χρυσή βροχή του χρόνου. Φυτεύει βασιλικούς με τα σαράντα φύλλα σ' όλες τις αυλές.

Στη γιορτή του Ευαγγελισμού φοράει την μπλε ναυτική του φορεσιά και βγαίνει στο μπαλκόνι του με μια σημαία. Ρίχνει στη θάλασσα φωτοβολίδες και πυροτεχνήματα. Οι γονείς του, που κατοικούν με την αδελφή του στην άλλη άκρη της Γης, χαμογελούν ευτυχισμένοι. Του στέλνουν δώρο ένα χρυσό πανέρι με ψάρια. Κόκκινα κι ολόχρυσα ψάρια, στολισμένα με τ' άστρα και τα νερά της Παράδεισος. Κι ένα ρολόι χρυσό, με χρυσή καδένα, να το κρεμάει στο γιλέκο του. Μαζί κι ένα γραμμάτιο:

*«Αχ, Μάρτη, Μάρτη, γιε μας, πόσο σ' αγαπάμε,
κι ας μην έβαλες μυαλό, κοτζάμ άντρας!»*